

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

II. Marcianus sollicitus de celebrando Concilio in Oriente: quò Leonem accedere hortatur. Episcopi evocantur Nicæam ad Concilium generale, quod Chalcedonem rescripto Marciani translatum est. Ei ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

donem rescripto Marciani translatum est. Ei interesse voluit Leo. Legatos tamen misit, qui vice sua synodo presiderent. Legationi addidit Iulianus Coensis Episcopus: qui licet Romanae sedis Legatus in Concilio diceretur, ei tamen non praesuit. Cur ita actum.

III. Hinc colligitur falli Novatores, qui jus praesidendi synodo collatum Leoni putant à Marciano. Probatum ex Leone.

IV. Quinta synodo nullus interfuit Legatus, quod Vigilantius Papa adesset Constantinopoli. In sexta synodo tria legationum genera adfuerunt. Haec agitur de Legatis ad Agathonem destinandis ad comprimendam heresim Monobclitarum. Antiquus legationum ordo immutatus à Constantino Pogonato. Inquiruntur in originem hujus mutationis.

V. Agatho Constantini Imp. petitioni obsequutus est, missis diversis legationibus. Probatum ex epistola Constantini ad Georgium Constantinopolitanum. Distinctio illa observata est in subscriptionibus. Legati Concilii Occidentalis multum aberant à primo loco.

VI. Falsum igitur quod quidam existimant, in superioribus Conciliis Episcopos vices gessisse Concilii Occidentalis, Presbyteros vero Episcopos urbis. Probatum ex literis legationum, & ex subscriptionibus.

VII. Septima synodus adversus Iconoclastas celebrata, praesides habuit Legatos Hadriani I. qui primum in ea locum obtinuerunt; Therasius vero CP. secundum.

VIII. Octava synodo, quae adversus Photium celebrata est, praesuerunt cum summa auctoritate Legati sedis apostolicae.

I. **C**ONTUMELIA apostolicae sedi illata in Ephesino latrocinio, deleta fuit in Concilio Chalcedonenfium Oecumenico quarto; unde peti debent sincera testimonia ad confirmandam Romani Pontificis auctoritatem, quam Dioscorus imminuere tentaverat. Sed ante omnia breviter rei gesta ferries pandenda est, ut ex facti narratione jus Romanae sedis melius constitui possit. Eutychis restitutio, & Flaviani damnatio per vim decreta à Dioscoro, excidium verae fidei prohibis pandenda est, ut ex facti narratione jus Romanae sedis melius constitui possit. Eutychis restitutio, & Flaviani damnatio per vim decreta à Dioscoro, excidium verae fidei prohibis pandenda est, ut ex facti narratione jus Romanae sedis melius constitui possit. Eutychis restitutio, & Flaviani damnatio per vim decreta à Dioscoro, excidium verae fidei prohibis pandenda est, ut ex facti narratione jus Romanae sedis melius constitui possit.

lo sedem apostolicam appellaverat. Sed Theodosius noluit iudicium repeti, quod de personis latum erat. Id unum autem discretè professus est Summo Pontifici, se curaturum ne fides Concilij Niceni injuriam pateretur, Flavianum fato functum, eiusque successisse Anatolium in sede Constantinopolitana; cuius ordinationem à Dioscoro Ephesi factam, à Pontifice suscipi contendebat. Responderet Leo sibi gratam fuisse Concilij Niceni commendationem, de ordinatione vero Anatolij nihil in alterutram partem temerè sibi rescribendum, donec constet an sinceram fidem Anatolius teneat. se nihil arduum ab eo vel dubium exigere, sed ut relegat quae à sanctis patribus Incarnationis dominicae fides fuerit custodita. Cyrilli epistolam, & quae inserta sunt gestis Ephesinae synodi I. catholicorum Sacerdotum testimonia perspiciat. Non aspernetur etiam, inquit, meam epistolam recensere, quam pietati patrum per omnia concordare reperiet. Cumque à se hoc quod eidem profuturum sit expeti desiderarique cognoverit, catholicorum sententiis toto corde consentiat; ita ut sinceram communionis fidei professionem absolutissima subscriptione coram omni clero & universa plebe declaret, apostolicae sedis & universis Domini sacerdotibus atque Ecclesiis publicandam. Ut autem velocior & plenior effectus his curis praestaretur, Legatos quatuor ad Theodosium misit, Abundium & Asterium Episcopos, Basilium & Senatorem Presbyteros, per quos quae verae fidei forma esset Princeps agnosceret; ut si in eandem confessionem Constantinopolitanus antistes consentiret, pax ecclesiastica consequeretur; sin aliqui à puritate fidei & patrum auctoritate dissentirent, Concilium universale intra Italiam celebraretur, ut in unum convenientibus omnibus his qui ignorantia aut timore prolapsi essent, correctionis remediis consuleretur. Ante adventum Legatorum obiit Theodosius; cui successit Marcianus, ducta in uxorem Pulcheria Augusta, Theodosij sorore. Legati quos Leo miserat honorificè à Marciano *καὶ ὡς ἐρχομένου λογισμῶ ἡδὲ* suscepti sunt. quae de re certiore fecit Summum Pontificem, missis uno Presbytero & duobus Diaconis. Legati, quos pro fidei libertate Leo direxerat, quemadmodum ipse loquitur in epistola ad Martinum Presbyterum, plurimum laborarunt in fortitudine fidelium roboranda, & in restituendis lapsis, ut infra dicetur.

II. Ceterum suscepto imperio, prima fuit Marciani cura ut per celebrandam in Oriente synodum Leone auctore pacem Ecclesiae restauraret. Quod suum desiderium Pontifici per literas Marcianus & Pulcheria signifi-

Leo ep. 14. ad Theodof. ep. 35. ad Pulcher.

Vide infra cap. 3. §. 3.

Leo ep. 41. 480

Ep. 38.

Ep. Valentin. 7. Concil. Chal. ad. 2. 14.

carunt, eum hortati ut in Orientem accederet, synodumque celebraret. Evocantur itaque ad synodum Oecumenicam, literis Principis, Episcopi; quæ Nicææ indicta primum, dein Chalcedonem rescripto Marciani translata est. Summus Pontifex, qui sibi auctoritatem synodi ex antiquo jure à Marciano delatam videbat, adesse quidem synodo contra veterem consuetudinem noluit; sed Legatos auctoritate sua instructos misit, Paschasinum & Lucentium Episcopos, & Bonifacium Presbyterum, qui sua vice synodo præfiderent. Hæc sunt ejus verba in epistola ad synodum: *Amplectendum est clementissimi Principis plenum religione consilium, quo sanctam fraternitatem vestram ad destruendas insidias diaboli & ad reformandam ecclesiasticam pacem voluit convenire, beatissimi Petri Apostoli jure atque honore servato, adeo ut nos quoque suis ad hoc literis invitaret, ut venerabili synodo nostram præsentiam præberemus, quod quidem nec necessitas temporis nec ulla consuetudo poterat permittere. Tamen in his fratribus Paschasino & Lucentio Episcopis, Bonifacio & Basilio Presbyteris, qui ab apostolica sede directi sunt, me synodo vestra fraternitas existimet præfideri; nec se junctam à vobis præsentiam meam confidat, qui nunc in Vicariis meis adsum, & jamdudum fidei catholica prædicatione non desum.* Præcipua synodi sollicitudo commissa est Paschasino Episcopo, ut patet ex altera epistola ad Marcianum. Ceteris verò Legatis adjunctus est Iulianus Coënsis Episcopus, provinciæ Hellepontii, qui immobili pietate erga Flavianum semper steterat adversus Dioscorum & Eutychem. Quare cum illo nomine valde commendatus esset Leoni, legationis quoque munus illi injunxit. Legatio ista longè differt à prima. Paschasinus itaque, ejusque socij Lucentius Episcopus & Bonifacius Presbyter, ad definiendam fidem & judicium in synodo de Episcopis agendum missi fuerant, collata quoque præfidenti facultate. Eo jure usi sunt, ut patet ex Actis synodi Chalcedonensis. Basilius tamen admissus non est à patribus, ea scilicet de causa, ut existimo, quod numerosior quàm par esset videretur legatio; quæ juxta Vespasiani edictum, & morem in synodo Nicæna usurpatum, ad tres Legatos redacta fuit, dempto Basilio; nisi fortè ob morbum à synodo abfuerit. Quod attinet ad Iulianum, ille quidem synodo interfuit cum Legati Romanæ sedis appellatione; sed unà cum ceteris non præfuit. Quod profectum est ex eo quòd in literis ad synodum à Leone datis nulla fieret Iuliani mentio, sed tantum in epistola ad Marcianum, unde potius ad consilium quàm ad plenum & integrum legationis consortium adscitus videbatur.

Deinde numerosior fuisset legatio quàm ab Anatolio ferri posset; qui non sine stomacho intueretur sibi prælatum Episcopum provinciæ Hellepontii jam tum sibi subdita. Itaque sola dignitate nominis concessa, Iulianus post aliquot Metropolitas subscripsit.

III. Vnde colligi potest, jus præfidenti synodo non fuisse Leoni collatum à Marciano, quemadmodum jactant Novatores, sed conservatum. Ita enim rescriptum Marciani Leo interpretatus est in epistola ad synodum. Nec injurià, cum Valentinianus Theodosio rescripserit principatum sacerdotij super omnes ab antiquitate Episcopo Romano collatum.

IV. Quinta synodo nullus interfuit Legatus; quia Vigilius Papa aderat Constanti-nopoli, quando Concilium in ea urbe habebatur: quod ipse Constituto suo quàm præsentia sua confirmare maluit. Sed in Sexta Synodo, quæ habita fuit contra Monothelitas, tria genera legationum apostolicæ sedis interfuerunt, quorum alij, Vicarij Agathonis Papæ dicebantur; alij, Legati totius Concilij apostolicæ sedis; alij verò, Legati apostolicæ sedis, scilicet Episcopi Thessalonica & Corinthi. De tertio isto genere dicemus cap. XIII. Hic autem explicanda est distinctio Legatorum qui destinati sunt à sede apostolica ad comprimendam & damnandam hæresim Monothelitarum, quæ vigeabat in Oriente, & ad sopiendum dissidium ex ea occasione natum inter Romanam Ecclesiam & Constantinopolitanam. Constantinus Pogonatus curam unitatis suscipiens, literis suis hortatus est Donum Papam ut religiosos & eruditos aliquot viros mitteret in urbem regiam, auctoritate & libris instructos; qui tractatu habito cum Patriarcha CP. & Marcario Antiocheno, veritatem dogmatis controversi indagarent. Sed nova petitione antiquum ordinem immutavit. Etenim cum antea ad synodos Orientis Legati sedis apostolicæ mitterentur, qui vicem Romani Pontificis gererent, & per consequentiam, Concilij quoque Romani, in quo eorum legatio decreta erat; Princeps nunc contendit à Pontifice ut dirigat non solum suæ personæ Vicarios, tres numero, vel amplius, si videatur, sed etiam seorsim Concilij Romani Legatos, usque ad duodecim Metropolitas & Episcopos, & Abbates quatuor. Petitionis istius novæ hæc mihi ratio succurrit, quòd Romana sedes invidia quadam laborabat apud Orientales, ob damnatos in synodo Martini Papæ, propter novam hæresim, Patriarchas Orientis. Itaque ut major fides Legatis apostolicæ sedis adhiberetur, Constantinus prudenter exegit ut Legati quoque

Leo ep. 47.

Ep. 10.

Leo ep. 47. ad synodum Chalcedonensem. Annotat. per quem hæc verba.

Vide Synod. Chalcedonensem.